

Arrest

nr. 201 204 van 16 maart 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. BRETIN
De Broquevillelaan 116/13
1200 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Griekse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 september 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat L. BRETIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 maart 2017 diende verzoekster een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als houder van voldoende bestaansmiddelen.

Op 25 september 2017 weigerde de gemachtigde verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden.

Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 27/03/2017 werd ingediend door: Naam : T., F., Nationaliteit: Griekenland, Geboortedatum : [...]1948, Geboorteplaats [...], Identificatienummer in het Rijksregister: [...] verblijvende te [...] 1930 ZAVENTEM om de volgende reden geweigerd:

Bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie :

Betrokkene diende op 27/03/2017 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40 §4, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/1980). Als staving voor haar aanvraag leverde betrokkene een aantal bewijsstukken aan, waaronder : het bewijs een pensioen in België te genieten (FOD Pensioenen dd. 13/03/2017), een tenlasteneming ondertekend door haar dochter (T.P.), de loonstroken(april-juli 2017) van haar dochter, loonstroken (studentenjob kleinzoon R. N.) van maart tot juni 2017 en een bewijs van geldige ziekteverzekering (Europees kaartje).

Op basis van de voorgelegde documenten in het dossier kan echter niet worden vastgesteld dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 en tweede lid en artikel 50, §2,4° van het KB van 08/10/1981 te kunnen genieten. Overeenkomstig artikel 40, §4, eerste lid, 2° dient een beschikker aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Bijkomend wordt in het tweede lid van dit wetsartikel toegelicht dat de bestaansmiddelen minimaal ter waarde moeten zijn van het bedrag onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend en dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening moet gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waaronder de aard en regelmaat van het inkomen, alsook de gezinslast. Aan de hand van de aangeleverde bewijzen kan vastgesteld worden dat betrokkene in België een pensioen geniet en de dochter van betrokkene een economische activiteit in loondienst uitoefent in België en hieruit een inkomen geniet.

Bijkomend werden er loonstroken aangeleverd van de kleinzoon van betrokkene voor tewerkstelling als jobstudent in de periode maart-juni 2017. Er dient inzake de tewerkstelling als jobstudent opgemerkt te worden dat dergelijke tewerkstelling slecht tijdens een beperkte periode, jaarlijks mogelijk is. Derhalve is de regelmaat van deze inkomsten niet gegarandeerd.

Uit nazicht en analyse van al de voorgelegde inkomstenbewijzen, diende er vastgesteld worden dat het totaalbedrag van de bestaansmiddelen onvoldoende hoog is om te voldoen aan de voorwaarden van het tweede lid van het hogervermeld wetsartikel. Mevrouw T. P. (de dochter van betrokkene) dient immers, naast zichzelf en betrokkene, te voorzien in het onderhoud van twee meerderjarige descendanten (zijnde R. N. en R. T.). In welke mate R. T. (dochter van mevrouw T.) bijdraagt tot het globale gezinsinkomen kan, bij gebrek aan informatie inzake, niet worden vastgesteld. Gewoon veronderstellen dat er voldoende bestaansmiddelen voorhanden zijn, zonder dat dit objectief kan worden vastgesteld, is geen optie. Gelet op de elementen en vaststellingen moet daarom besloten worden dat de bestaansmiddelen onvoldoende hoog zijn om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel.

Een verblijfsrecht van meer dan drie maanden, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, kan aan betrokkene derhalve niet worden toegekend.”

2. Rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar synthesesmemorie in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij meent ook dat de gemachtigde een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"Principe

La loi du 29 juillet 1991 stipule en ses articles 2 et 3 que les actes administratifs des autorités administratives doivent faire l'objet d'une motivation formelle;

Les travaux préparatoires spécifient l'objectif de cette motivation : « la motivation procure la possibilité d'être informé des motifs de l'acte administratif en même temps qu'elle lui permet de pouvoir discuter en toute connaissance de cause avec son auteur de manière à éventuellement pouvoir aménager la décision ».

Le Conseil d'Etat rappelle également que « cette motivation doit non seulement permettre au destinataire de l'acte de comprendre les raisons qui ont amené l'autorité à adopter celui-ci, mais doit aussi permettre au Conseil d'Etat de contrôler l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs exprimés. A supposer même que la loi du 29 juillet 1991 précitée n'impose pas à l'auteur d'un acte administratif de fournir dans celui-ci les motifs de ses motifs, il n'en reste pas moins que cette législation serait vidée d'une bonne part de sa substance si, plutôt que de devoir exposer l'ensemble du raisonnement qui l'a conduite à prendre telle ou telle décision, l'autorité pouvait se borner à en énoncer uniquement certains fragments, et ainsi à ne donner aux personnes concernées par la mesure en cause qu'une idée incomplète et imprécise des raisons qui ont déterminé son adoption » (C.E., arrêt Knihnicki, n° 226.286 du 29 janvier 2013).

L'exigence de motivation d'un acte administratif a donc pour but que l'administré perçoive le « pourquoi des choses » ;

Dès lors, il faut en déduire qu'il est requis de transcrire tout le raisonnement de droit et de fait ;

En outre, le devoir de minutie impose aux autorités compétentes de procéder à un examen complet des circonstances de chaque cas d'espèce.

Application au cas d'espèce

- La partie adverse prétend ne pas avoir eu connaissance des loyers perçus en Grèce par la requérante et la pension alimentaire perçue par Madame T., la fille de la requérante.

La requérante a vécu depuis plus de 50 ans en Belgique.

Elle n'a jamais enfreint les lois belges et n'a jamais dépendu du système social belge.

Le 27.03.17, elle a introduit une demande d'établissement en tant que ressortissante européenne ayant des ressources de subsistance suffisantes.

L'administration communale lui a demandé qu'elle fournisse les documents suivants : 1) la prise en charge ;

2) les preuves de la pension de la requérante ; (pièce 3)

Les pièces demandées par l'administration communale ne font aucun équivoque (borgstelling, bewijs pensioen) ; (pièce 3)

Elle a transmis tous les documents demandés par l'administration communale dans les délais impartis soit avant le 24.06.17 (page 2 de l'annexe 19 – pièce 3).

Madame T., soit sa fille, a fait une prise en charge auprès de l'employé de l'administration communale de Zaventem (pièce 16).

Le 30 août 2017, l'administration communale interroge l'Office des Etrangers quant à l'octroi de la carte E. (pièce 4)

Le même jour, l'Office des étrangers répond qu'il faut demander les fiches de paie et le contrat de travail de sa fille, Madame T., et d'autres preuves ou sinon la requérante ne remplit pas les conditions. (pièce 4)

L'administration communale n'informe pas la requérante immédiatement concernant la demande complémentaire de documents et ne lui donne pas un délai supplémentaire pour les fournir.

Peu avant le 26 septembre 2017, la requérante et sa fille se sont rendues à la commune pour chercher la carte E de la requérante comme prévu dans l'annexe 19.

A cette occasion précise, Madame T. a été informée qu'elle doit fournir ses fiches de paie.

Force est de constater que la commune a tardé à demander les fiches de paie à la fille de la requérante et que par la suite, l'administration communale n'a pas demandé d'autres pièces.

Dès lors, en l'absence d'information exacte de la demande, la requérante n'a pas pu fournir d'autres pièces complémentaires.

En outre, elle n'a pas eu de délai supplémentaire pour compléter son dossier.

La requérante fait preuve de bonne foi et a apporté les pièces demandées.

Aucune pièce du dossier administratif ne démontre que la requérante était informée d'apporter « d'autres pièces ».

Si la requérante était informée qu'elle aurait dû apporter d'autres pièces, elle l'aurait fait, d'ailleurs, elle les a produits par voie de recours.

Par voie de recours, la requérante apporte les pièces reprochées par voie de décision quant à l'entièreté des revenus à prendre en compte.

Aucune information n'a été portée à la connaissance de la requérante quant à la totalité des revenus faisant partie de celle ou ceux qui se portent garants pour la requérante.

Toutefois, la requérante a aussi apporté les revenus de son petit-fils et a spécifié qu'elle disposait d'un bien situé en Grèce, qui lui rapportaient des revenus locatifs.

Aucun délai n'a été octroyé à la requérante afin de compléter son dossier, alors que l'Office des Etrangers informe la commune le 30.08.17.

L'acte attaqué ne fait pas mention de cette erreur de la part des parties adverses, qui est d'ailleurs identifiable dans la correspondance échangée entre la commune de Zaventem et l'Office des étrangers (pièce 4).

Ladite correspondance démontre que le 30.08.17, la commune de Zaventem demande à l'Office des Etrangers quels sont les documents qu'elle doit demander à la requérante. (pièce 4)

L'Office des Etrangers répond qu'il faut produire les 3 dernières fiches de salaires et le contrat de travail de sa fille et « d'autres preuves ».

Le dossier administratif démontre nullement que la commune a informé la requérante quelles étaient les pièces nécessaires à apporter et quel était le délai imparti pour les produire.

La requérante s'est soumise aux exigences de l'administration communale de Zaventem.

La partie adverse reproche à tort qu'elle n'avait pas connaissance de ses documents, alors que l'administration communale n'en a pas fait la demande à la requérante.

Dès lors, il est prouvé que la partie requérante dispose de moyens d'existence suffisants.

En ce que la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs exige l'indication dans l'acte des considérations de droit et de fait qui soient précis et légalement admissibles.

La motivation doit être adéquate.

Qu'en l'espèce, l'acte attaqué ne fait pas mention de l'absence d'information quant aux « pièces et aux délais » que la requérante devait produire.

Que ce contrôle de légalité englobe le contrôle de l'exactitude des motifs de fait sur lesquels elle repose; Attendu que la motivation avancée dans la décision mettant fin au droit de séjour de plus de trois mois de la requérante (annexe 21), notifiée le 03/10/2017 n'est pas conforme à la réalité.

Qu'il s'impose dès lors de se prononcer sur la valeur et la pertinence de la motivation ;

Qu'il s'agit d'une motivation stéréotypée qui ne s'accroche pas au devoir de la juridiction d'être objective, de réaliser une analyse à charge et à décharge sur l'ensemble des circonstances qui constituent le dossier.

- La partie adverse estime également que la requérante ne démontre pas quels sont les éléments que la partie adverse n'aurait pas pris en compte.

La notion de ressources suffisantes est défini par l'article 8 de la directive 2004/38/CE prévoit que: « Le montant de ressources considéré comme suffisant ne peut pas être inférieur au montant en dessous duquel les nationaux peuvent bénéficier d'une aide sociale ou supérieur à la pension minimale de sécurité sociale ».

L'article 40§4 al 2 de la loi 15/12/1980 prévoit quant à lui que : « Les ressources suffisantes doivent au moins correspondre au niveau de revenus sous lequel la personne concernée peut bénéficier d'une aide sociale. (...) il est tenu compte de la situation personnelle et notamment de la nature, de la régularité des revenus et du nombre de membres de famille à charge ».

La requérante a apporté toutes les preuves des revenus exigées par la partie adverse.

Les revenus répondent à la définition de l'article 40§4 al 2 de la loi 15/12/1980.

Les revenus de sa fille, Madame T., soit la pension alimentaire des enfants et de ses petits-enfants n'ont pas été entièrement pris en compte.

Les revenus de la requérante, soit les loyers perçus en Grèce ne sont également pas pris en compte par la partie adverse.

Si la partie adverse avait pris en compte tous ces éléments, elle aurait constaté que la requérante dispose de moyens d'existence suffisants.

Force est de constater que les parties adverses ont manqué à leurs obligations d'information et ont rendu une décision basée sur une motivation stéréotypée qui ne s'accroche pas au devoir de la juridiction d'être objective, de réaliser une analyse à charge et à décharge sur l'ensemble des circonstances qui constituent le dossier.

- La partie adverse estime que les petits-enfants de la requérante ne peuvent travailler qu'en tant que job étudiant pour une durée limitée.

Dans le recours introduit le 10 octobre 2017, la requérante a précisé qu'il est permis de travailler plus de 475 heures par année en tant qu'étudiant jobiste.

Qu'il est loisible aux petits-enfants de la requérante de travailler plus de 475 heures par an.

En ce que la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs exige l'indication dans l'acte des considérations de droit et de fait qui soient précis et légalement admissibles. La motivation doit être adéquate.

Que ce contrôle de légalité englobe le contrôle de l'exactitude des motifs de fait sur lesquels elle repose. Attendu que la motivation avancée dans la décision mettant fin au droit de séjour de plus de trois mois de la requérante (annexe 21), notifiée le 03/10/2017 n'est pas conforme à la réalité.

Qu'il s'impose dès lors de se prononcer sur la valeur et la pertinence de la motivation ;

Qu'il s'agit d'une motivation stéréotypée qui ne s'accroche pas au devoir de la juridiction d'être objective, de réaliser une analyse à charge et à décharge sur l'ensemble des circonstances qui constituent le dossier."

De Raad merkt vooreerst op dat de voorliggende bestreden beslissing, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 25 september 2017 betreft, die op 3 oktober 2017 werd betekend (bijlage 20) en niet een bijlage 21 betekend op 3 oktober 2017 zoals verzoekster tot driemaal toe voorhoudt in haar verzoekschrift. Uit de stukken die verzoekster indiende of uit het administratief dossier blijkt niet dat er ook een bijlage 21 werd genomen met betrekking tot haar. De bijlage naar dewelke verzoekster verwijst, is ook de bijlage 20 en geen bijlage 21.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en wordt vastgesteld dat verzoekster niet aan de voorwaarden voldoet om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden. De gemachtigde stelt vast dat verzoekster niet het bewijs heeft geleverd over voldoende bestaansmiddelen te beschikken en verwijst hierbij naar de stukken die verzoekster in dat kader heeft overgemaakt. Ook de feitelijke grondslag van de bestreden beslissing is verzoekster aldus bekend.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid wettelijk verplicht is om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een "afdoende" wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat haar motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen. Het begrip 'afdoende' houdt eveneens in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoekster betwist dat de motivering draagkrachtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verplichting op aan de overheid om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster stelt dat haar een extra termijn had moeten verleend worden om de nodige stukken in te dienen. Zij wijst erop dat in de aanvraag van 27 maart 2017 de gemachtigde van de burgemeester haar gevraagd had een borgstelling en een bewijs van pensioen in te dienen, hetgeen zij heeft gedaan. Zij stelt vervolgens een aantal dagen voor het verstrijken van de termijn op de hoogte gebracht te zijn dat loonfiches nodig waren. Zij meent dat de gemeente onzorgvuldig gehandeld heeft door de loonfiches en andere stukken niet eerder te hebben opgevraagd. Zij meent alle stukken te hebben ingediend waarvan ze kennis had dat ze die moest indienen. De overige stukken, waarvan ze niet wist dat die moesten voorliggen, heeft ze bijgevolg in het kader van het beroep voorgelegd. Zij geeft aan dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de volledige inkomsten van haar dochter, zijnde eveneens het alimentatiegeld dat haar dochter ontvangt, de inkomsten die verzoekster zelf krijgt uit de verhuur van haar onroerend goed in Griekenland en het geld dat haar kleinkinderen ontvangen via studentenjobs.

De draagkracht van de motivering en het respect voor de zorgvuldigheidsplicht worden in het licht van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet onderzocht. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

[...]

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

[...] De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]"

De Raad merkt vooreerst op dat waar verzoekster lijkt te verwijzen naar een bijkomende termijn van 1 maand voortvloeiend uit artikel 51, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit), deze betrekking heeft op de situatie waarbij de burgemeester of zijn gemachtigde zelf vaststelt dat verzoekster niet alle nodige documenten heeft ingediend. *In casu* heeft de gemachtigde van de burgemeester de aanvraag overgedragen aan de gemachtigde van de staatssecretaris omdat hij heeft vastgesteld dat er, zoals vereist door artikel 50, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, een identiteitsbewijs om het unieburgerschap te kunnen nagaan, een bewijs van bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering is voorgelegd. Het is de gemachtigde van de staatssecretaris die een beslissing nam omdat hij de enige is die de bevoegdheid heeft inhoudelijk de stukken te beoordelen. De bijkomende termijn van 1 maand voor het indienen van bijkomende stukken is hier bijgevolg niet van toepassing.

Uit een lezing van de aanvraag van de verklaring van inschrijving van verzoekster van 27 maart 2017 (bijlage 19) blijkt dat de gemachtigde van de burgemeester vaststelde dat verzoekster een bewijs van borgstelling en een bewijs van pensioen indiende. Anders dan verzoekster voorhoudt, zijn dit niet de documenten die door de gemachtigde van de burgemeester werden opgevraagd. De gemachtigde van de burgemeester vroeg verzoekster wel voor eind juni 2017 nog een bewijs in te dienen dat zij kan

beschikken over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen en het bewijs van een ziektekostenverzekering. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in haar kritiek dat haar nooit om bijkomende stukken omtrent de bestaansmiddelen werd gevraagd tot zij in september zelf langskwam bij de gemeente. Zij heeft immers een aantal bijkomende stukken bijgebracht, zoals de loonstroken van april tot juni 2017 van haar dochter en de loonstroken van de studentenjob van haar kleinzoon. Nu verzoekster op grond van de bijlage 19 op 27 maart 2017 al wist dat haar werd gevraagd het bewijs van “stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen” voor te leggen, rustte op haar de zorgvuldigheidsplicht om hierin zo volledig mogelijk te zijn. De Raad kan bijgevolg enkel vaststellen dat verschillende stukken naar dewelke verzoekster verwijst, zoals het bewijs van inkomsten uit huur, het bewijs van inkomsten uit de studentenjob van haar kleindochter, het bewijs van het alimentatiegeld dat de dochter van verzoekster bijkomend ontvangt, niet voorlagen op het moment dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing heeft genomen. De Raad kan met deze stukken bijgevolg geen rekening houden. De Raad wijst er immers op dat hij niet kan besluiten tot onwettigheid van de bestreden beslissing aan de hand van documenten waarover de gemachtigde niet kon beschikken op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling van de Raad *ex tunc*). Evenmin kan de Raad zelf in de plaats van de gemachtigde verzoeksters aanvraag beoordelen. Zoals blijkt heeft verzoekster wel degelijk de mogelijkheid gehad om de stukken waarnaar zij verwijst aan de gemachtigde voor te leggen voor het treffen van de bestreden beslissing.

Daargelaten de vraag of de stelling nog opgaat dat ‘inzake de tewerkstelling als jobstudent [dient] opgemerkt te worden dat dergelijke tewerkstelling slecht tijdens een beperkte periode, jaarlijks mogelijk is’ sinds het koninklijk besluit van 13 december 2016 tot wijziging van artikel 17bis van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders en tot wijziging van het koninklijk besluit van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels voor wat betreft de studentenarbeid en de flexi-jobs in de horecasector, stelt de Raad vast dat verzoekster niet het bewijs levert dat haar kleinzoon effectief gebruik heeft gemaakt van zijn recht 475 uur per jaar of meer te werken. Verzoekster heeft immers enkel het bewijs geleverd dat haar kleinzoon van maart tot juni gemiddeld 8 dagen per maand heeft gewerkt. Hiermee toont zij niet aan dat de gemachtigde *in casu* onredelijk stelde dat geen regelmaat gegarandeerd is. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde op grond van de door haar aangevoerde gegevens onredelijk of op grond van onjuiste feiten vaststelde dat verzoekster niet aantoonde over voldoende bestaansmiddelen te beschikken in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zij toont ook niet aan dat de gemachtigde met enig door haar ingediend stuk om haar bestaansmiddelen aan te tonen geen rekening heeft gehouden. Het staat verzoekster uiteraard vrij om in het kader van een nieuwe aanvraag alle bijkomende bewijsstukken die thans pas werden gevoegd aan het verzoekschrift of de syntheseseminarie voor te leggen aan de gemeente om over te maken aan de gemachtigde.

Verzoekster toont geen schending van de formele motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht aan. Er kan evenmin een manifeste appreciatiefout weerhouden worden.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel van de syntheseseminarie voert verzoekster een schending aan van artikel 20 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna verkort VWEU), van artikel 45 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna verkort het Handvest van de grondrechten), van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet, van artikel 43 van het Vreemdelingenbesluit, van artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Richtlijn 2004/38/EG).

Het middel luidt als volgt:

“L'article 20 du Traité du fonctionnement de l'Union européenne dispose que :

« 1. Il est institué une citoyenneté de l'Union. Est citoyen de l'Union toute personne ayant la nationalité d'un État membre. La citoyenneté de l'Union s'ajoute à la citoyenneté nationale et ne la remplace pas.

2. Les citoyens de l'Union jouissent des droits et sont soumis aux devoirs prévus par les traités. Ils ont, entre autres:

a) le droit de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres;

b) le droit de vote et d'éligibilité aux élections au Parlement européen ainsi qu'aux élections municipales dans l'État membre où ils résident, dans les mêmes conditions que les ressortissants de cet État; 10

c) le droit de bénéficier, sur le territoire d'un pays tiers où l'État membre dont ils sont ressortissants n'est pas représenté, de la protection des autorités diplomatiques et consulaires de tout État membre dans les mêmes conditions que les ressortissants de cet État;

d) le droit d'adresser des pétitions au Parlement européen, de recourir au médiateur européen, ainsi que le droit de s'adresser aux institutions et aux organes consultatifs de l'Union dans l'une des langues des traités et de recevoir une réponse dans la même langue.

Ces droits s'exercent dans les conditions et limites définies par les traités et par les mesures adoptées en application de ceux-ci. »

L'article 45 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne dispose que :

« 1. Tout citoyen de l'Union a le droit de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres.

2. La liberté de circulation et de séjour peut être accordée, conformément aux traités, aux ressortissants de pays tiers résidant légalement sur le territoire d'un État membre. »

Application au cas d'espèce

Que l'article 28 de la directive 2004/38/CE impose de prendre en compte la durée du séjour du requérant, sa situation familiale et économique et son intégration sociale et culturelle en Belgique ;

Que la requérante a vécu depuis plus de 50 ans en Belgique ;

Que la requérante est mariée à Monsieur T. P. depuis le 24/06/67 ;

Que son mari est de nationalité belge ;

Que la requérante souhaite vivre avec sa fille et ses petits-enfants ;

Que sa fille et ses petits-enfants ont tous la nationalité belge ;

La partie adverse estime que la requérante a pu exercer son droit de circuler librement et qu'elle a pu rester pendant trois mois en Belgique.

La requérante est une ressortissante européenne.

Elle doit pouvoir exercer pleinement son droit d'établissement et son droit de circuler librement sur le territoire de la Belgique

La partie adverse viole le droit d'établissement de la requérante en Belgique.

Dès lors, la décision mettant fin au séjour de plus de trois mois de la requérante doit être annulée."

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster de schending van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet, de artikelen 43 en volgende van het Vreemdelingenbesluit en van artikel 28 van de Richtlijn 2004/38/EG aanvoert. Deze middelonderdelen waren evenwel niet opgenomen in het initieel door verzoekster ingediende verzoekschrift en de synthesememorie kan niet worden aangewend om nieuwe middelen of middelonderdelen aan te voeren. Een synthesememorie is enkel bedoeld om de verzoekende partij toe te laten aan te geven dat zij bepaalde middelen niet meer wenst aan te houden en om haar de mogelijkheid te geven om te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, "zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten" (*Parl. St. Kamer 2012-13, nr. 2572/002, 4-7*). In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) waarbij de synthesememorie voor het eerst werd ingevoerd in de Vreemdelingenwet wordt dan ook expliciet gesteld dat "*in de synthesememorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden*" (*Parl. St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23*). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad

uitspraak doet op basis van de synthesesmemorie “zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60” van dezelfde wet en dit laatste artikel bepaalt dat “geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”. Deze middelonderdelen zijn dan ook onontvankelijk.

Verzoekster meent dat zij als burger van de Europese Unie het recht heeft om bij haar familie in België te verblijven. Zij meent dat de bestreden beslissing haar recht op vrij verkeer en vestiging schendt.

Verzoekster is zelf een burger van een lidstaat van de Europese Unie. Zij wordt door de bestreden beslissing niet gedwongen het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Er ligt dus geen situatie voor waarbij het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten zouden worden onzegd aan verzoekster of één van haar familieleden, zodat een beoordeling in het licht van artikel 20 van het VWEU niet aan de orde is. Verzoekster gaat er verder aan voorbij dat haar recht op vestiging in een lidstaat van de Europese Unie voor meer dan drie maanden niet absoluut is. Zoals verweerder in de nota terecht opwerpt, bepaalt artikel 21 van het VWEU dat het recht om vrij te verblijven op het grondgebied van de lidstaten plaats heeft onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld, zoals Richtlijn 2004/38/EG. De gemachtigde heeft geoordeeld dat zij niet aan deze voorwaarden voldoet zoals opgenomen in artikel 40 van de Vreemdelingenwet dat een omzetting vormt van artikel 7 van de Richtlijn 2004/38/EG. Door louter aan te geven dat zij bij haar familie wil wonen en het recht heeft zich in een andere lidstaat van de Europese Unie te vestigen, toont verzoekster niet aan dat zij toch aan deze voorwaarden zou voldoen.

Het tweede middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In het derde middel van haar synthesesmemorie voert verzoekster een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Principes

La requérante souhaite pouvoir bénéficier des prérogatives garanties par l'article 8 de la CEDH qui dispose:

[...]

Conformément à la jurisprudence européenne, il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que «cette ingérence soit prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui»(Arrêt de la CEDH, (2° sect.) 20 décembre 2005, J.T n° 6212 du 11 février 2006, p.90).

Le Ministre de l'asile de la politique migrante doit prouver que cette ingérence est justifiée au regard du second paragraphe de l'article 8, § 2, c'est-à-dire si elle était « prévue par la loi, inspirée par l'un ou plusieurs des buts légitimes qu'il énonce et était nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre», quod non;

La partie requérante a déjà prouvé l'existence d'une vie familiale.

L'acte attaqué porte la violation de celle-ci par l'autorité publique.

Il est admis par la jurisprudence de la CEDH, qu'il existe une vie familiale dès qu'il existe des liens personnels et étroits entre les parties.

Application au cas d'espèce

En ce que la décision querellée, viole d'une façon manifeste la vie privée et familiale de la requérante ; Qu'il appartient à l'autorité qui prend une décision en s'ingérant dans la vie privée et familiale de motiver pourquoi dans les circonstances de la cause il ne peut pas faire droit au respect de la vie privée et familiale de la requérante ;

La partie adverse estime que la requérante n'a pas démontré l'ancrage de ses relations pour pouvoir bénéficier de l'article 8 de la CEDH.

La partie adverse estime également que la requérante ne peut bénéficier de la protection prévue à l'article 8 de la CEDH au motif qu'elle ne démontre pas l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs ordinaires.

Pour apprécier s'il existe ou non une vie familiale, il faut tenir compte de toutes les indications fournies par la partie requérante à cet égard, telle que la cohabitation, la dépendance de l'enfant adulte envers son parent, la dépendance du parent en ce qui concerne l'enfant adulte, les vrais liens entre parent et enfant.

La requérante est venue s'installer chez sa fille, Madame T. avec laquelle elle souhaite vivre.

Madame T. héberge et subvient aux besoins de la requérante.

Il est établi qu'il existe un vrai lien entre Madame T. et la requérante.

La partie adverse n'a pas de preuve contraire quant à l'établissement de ce lien.

Dans les coutumes grecques et belges, les enfants doivent subvenir aux besoins de leurs parents.

En vertu de l'article 205 du Code civil, les enfants ont l'obligation de subvenir aux besoins de leurs parents.

Dès lors, la requérante bénéficie de la protection prévue à l'article 8 de la CEDH et à l'article 205 du Code civil.

Qu'il y a lieu en conséquence d'annuler la décision du 25.09.2017, en ce qu'elle n'est pas adéquatement motivée et méconnaît la portée de l'article 8 de la CEDH (droit au respect de la vie privée et familial).

La décision constitue en effet une ingérence dans la vie privée et familiale de la requérante. Elle n'est pas motivée par rapport au but légitime visé au paragraphe 2 de l'article 8 précité, et n'expose pas en quoi cette ingérence est proportionnée à ce but."

Verzoekster voert ten slotte een schending van artikel 8 van het EVRM aan. Zij wijst erop dat zij bij haar dochter is komen inwonen en dat deze op grond van artikel 205 van het Burgerlijk Wetboek de verplichting heeft voor haar te zorgen.

Verzoekster meent dat de beslissing tot weigering van verblijf een ongeoorloofde inmenging vormt zowel in haar privéleven als in haar familieleven met haar dochter en kleinkinderen. Ze is van oordeel dat de gemachtigde had moeten motiveren waarom hij in deze omstandigheden geen recht heeft gedaan aan het vereiste respect voor haar privéleven en gezinsleven.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster geen bevel om het grondgebied te verlaten kreeg, zodat in elk geval geen verwijderingsmaatregel is opgelegd. De vaststelling van verzoekster dat de gemachtigde verder wat betreft de weigering van verblijf geen proportionaliteitstoets of belangenafweging heeft doorgevoerd in het licht van artikel 8 van het EVRM kan bijgetreden worden. De Raad moet evenwel aangeven dat volgens de rechtspraak van de Raad van State en het Grondwettelijk Hof deze toets en afweging in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging in principe reeds werden doorgevoerd in de wettelijke bepalingen zelf, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg of unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772 en *mutatis mutandis* GwH 121/2013 26 september 2013, B. 64.7 en 64.8). Dit geldt *mutatis mutandis* eveneens voor het verblijfsrecht dat een unieburger als beschikker van voldoende bestaansmiddelen beoogt. De Raad heeft *supra* reeds vastgesteld dat op redelijke en zorgvuldige wijze in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster op grond van de stukken die voorlagen bij de gemachtigde niet afdoende had aangetoond over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Bijgevolg wordt wat betreft de weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen schending aangenomen van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster toont geen schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES